

KURIER POZNAŃSKI

wychodzi 2 x dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr Marian Chelmikowski
Za wszelkie inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo: Drukarnia Polska Spółka Akcyjna
w Poznaniu, św. Marcin 70.

Nr. 213 Wydanie P

Poznań, czwartek dnia 13 maja 1937

Rok 32

Poznań, 12 maja.

Po wielkich dniach Poznania

Corocznie zaobserwować można przyspieszenie się tętna życia naszego miasta w okresie trwania Targów Poznańskich. Objaw ten, wywołany napływem licznych gości zamiejscowych, mnogością imprez różnego rodzaju itd., wystąpił w roku bieżącym ze szczególną intensywnością.

Na udanie się tegorocznych Targów Poznańskich wpływ miała nie tylko koniunktura pozostająca pod znakiem poprawy, która ożywiła tempo i zwiększyła rozmiary transakcyjnych, ale i znaczna ilość zjazdów gospodarczych, jakie na tydzień targowy zwołano do Poznania. Zjazd izb przemysłowo-handlowych, zjazdy drogerzystów i hurtowników spożywczo-kolonialnych, kongres delegatów Ligi Morskiej i Kolonialnej — by wymienić tylko najważniejsze spotkania organizacyjne — zgromadziły liczne zastępy gości przybyłych nawet z odległych zakątków kraju.

Spółeczeństwo miejscowe ze szczególnym zainteresowaniem odniosło się do 2 zebrań o bardziej regionalnym charakterze. Myślimy o posiedzeniu Wielkopolskiej Rady Gospodarczej oraz o uroczystości poświęcenia gmachu P. K. O.

Posiedzenie Wielkopolskiej Rady Gospodarczej, odbyte w urzędzie wojewódzkim w ubiegłą sobotę, zostało zwołane celem przedstawienia p. wicepremierowi Kwiatkowskiemu postulatów naszego województwa. Prezesi izb: rolniczej, przemysłowo-handlowej i rzemieślniczej w obszernych przemówieniach zapoznali kierownika polityki gospodarczej z bolączkami naszego życia i z obawami, jakie nękają wielkopolskie koła gospodarcze zarówno z racji niewątpliwie trudniejszego (w porównaniu z innymi ziemiami) kształtowania się koniunktury w Poznaniu, jak i z powodu zamierzeń rządu, ześrodkowującego uwagę na rozbudowie centralnego okręgu przemysłowego oraz na aktywizacji kresów wschodnich.

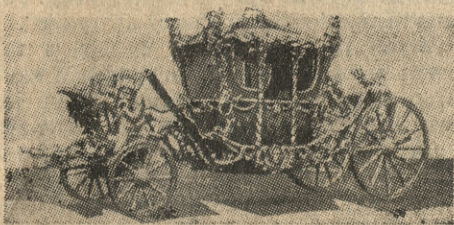
W związku z rządowym projektem przebudowy struktury gospodarczej kraju, prezes izby przemysłowo-handlowej, p. S. Kałamański w znakomitym pod względem treści i formy przemówieniu streścił pogląd zachodniopolskich kół gospodarczych na powyższą kwestię i zwrócił się do wicepremiera z prośbą o sprezywanie niedość jeszcze jasnych odnośnych zamierzeń rządu.

Niestety p. wicepremier Kwiatkowski w swej odpowiedzi nie wyjaśnił dostatecznie następczących się wątpliwości oraz nie zajął stanowiska wobec znacznej większości postulatów wysuniętych przez przedstawicieli samorządu gospodarczego. Przyrzekł ustosunkować się wobec przedłożeń po ich szczegółowym zbadaniu. Przeważnie stan niepewności co do roli, jaką w przyszłym układzie gospodarczym rząd zamierza przeznaczyć Wielkopolsce, trwa nadal bez większych zmian.

Koronacja króla Anglii Jerzego VI

Przebieg uroczystości koronacyjnych w Londynie

Londyn. (Tel. wł.). Przez całą noc aż do świtu ulice londyńskie jarzyły się światłami okien wystawowych, reklam neonowych oraz wspaniałych iluminacji, przygotowanych na dzień dzisiejszej koronacji. Kiedy słynny dzwon Big Ben wydzwonił z wieży parlamentu północ, ruch w okolicy Westminsteru oraz tej części miasta, przez którą dziś przesunie się pochod koronacyjny, był tak wielki, że setki tysięcy ludzi mogły się posuwać jedynie krok za krokiem. Niewielu londyńczyków spędziło noc w domu zajmując zawczasu miejsca na trybu-

Karoca koronacyjna, w której para królewska udała się do opactwa westminsterskiego.

nach, wynajęte okna, drzwi, bramy, place itd. Około godz. 4 nad ranem zaczęły do śródmieścia i dzielnic rządowej napływać fale mieszkańców z przedmieść oraz goście zamiejscowych. Wszystko to parło w kierunku Westminsteru z paczkami, zawierającymi prowiant, oraz z pledami, składanymi krzesłami, składanymi łaskami i tym podobnym sprzętem, na którym możnaby w ciągu dnia przykucnąć. Nawet uprzywilejowani oraz najwybitniejsi goście musieli poświęcić dziś wczesne godziny rano, aby w porę zdążyć do

KRÓLOWA ELŻBIETA

Opactwa Westminsterskiego. Już około godziny 6 zaczęło się zajmowanie wyznaczonych miejsc w opactwie przez parów Anglii i ich rodziny oraz wybitnych gości. Również o tej porze zaczęły ściągać na miejsce zbiórki oddziały wojskowe z muzyką, a oddziały policji zaciągnęły szpalery wzdłuż ulic. Była godzina 7, kiedy wszystkie miejsca na trybunach zarówno publicznych jak prywatnych zajęte były przez tłum ludzi. Tymczasem zaś koleje podziemne i tramwaje, przybywające do dzielnicy koronacyjnej, wyrzucały coraz to nowe setki tysięcy ludzi.

W największej tajemnicy oraz przy zastosowaniu daleko idących środków ostrożności przewieziono w nocy klejnoty koronne od jubлера dworskiego Garrarda do Opactwa Westminster.

Transport klejnotów odbył się w asyście szeregu aut policyjnych, które nie dając sygnału przejechały pustymi ulicami. Skarb koronny, w którym znajdują się również korony pary królewskiej, złożono w tzw. pokoju „jerozolimskim” opactwa, skąd zostały przeniesione do ołtarza. Przy klejnotach pełni straż gwardia szlachecka, uzbrojona w rewolwery i odziana w czerwono-złote stroje.

W pałacu Buckingham zamieszkało 16 księżat krwi, którzy są gośćmi rodziny królewskiej, a mianowicie: ks. regent jugosłowiański Paweł z małżonką; następcą tronu szwedzkiego Gustaw Adolf z żoną; następcą tronu duńskiego ks. Fryderyk z żoną; następcą tronu norweskiego ks. Olaf z żoną; następcą tronu greckiego ks. Paweł; następczyni tronu holenderskiego ks. Juliana z mężem ks. Bernardem; hr. Flandrii, młodszy brat króla Leopolda III; ks. Presław, młodszy brat króla bułgarskiego Borysa III; następcą tronu rumuńskiego wielki wojewoda Michał; ks. Brunzwiku, zięć b. cesarza Wilhelma II i ks. Fryderyk pruski — najmłodszy syn b. kronprinca.

W kwadrans po otwarciu 12 bram Opactwa Westminsterskiego dla uprzywilejowanych widzów aktu koronacyjnego w katedrze, nawa środkowa kate-

KRÓL JERZY VI

dry jak również boczne trybuny aż do chóru były do ostatniego miejsca wypełnione. W miejscu skrzyżowania się naw stoja trony króla i królowej. Droga do tronu jak również wnętrze kruchy kościelnej przy bramie zachodniej zdobi niebieski welur, na który rzucono wspaniałe złotogłowy. W głąb wszystkich naw ciągną się wielopiętrowe trybuny, jedynie zaś w najbliższym otoczeniu tronu ustawiono fotele dla księżat krwi królewskiej oraz zostawiono wolne miejsce dla świty królewskiej i dla odbycia ceremoniału koronacyjnego.

Jako pierwszy opuścił pałac Buckingham pojazd speakera Izby Gmin i lorda majora Londynu. Następnie posuwały się pojazdy angielskiego domu królewskiego, a dalej według alfabetu przedstawiciele (Ciąg dalszy na stronie 3).

Poczta angielska wydała już znaczki z podobizną króla Jerzego VI.

Niemniej uznać należy za fakt korzystny, iż koła gospodarcze wykorzystywały pobyt w Poznaniu kierownika rządowej polityki gospodarczej dla zaznajomienia go z rzeczywistą sytuacją gospodarczą na naszym terenie oraz z poglądem swym na często niekorzystne dla Poznańskiego skutki zarządzeń władz centralnych.

Również z zadowoleniem powitać należy szczere i otwarte słowa wypowiedziane przez prezesa Kałamańskiego podczas uroczystości poświęcenia

pięknego gmachu Pocztovej Kasy Oszczędności. Życzenia przezeń skierowane pod adresem P. K. O. aby zmieniła swą politykę lokacyjną i w wyższym niż dotychczas stopniu zasilala w kredyt prywatne warsztaty pracy, były wyrazem powszechnej opinii niezależnych warstw społeczeństwa. Ziszczenie tych życzeń zapewniłoby Pocztovej Kasie Oszczędności jeszcze silniejszą pozycję na rynku pieniężnym, ożywiłoby obroty całego — a więc nie tylko państwowego, ale i prywatnego, spółdzielczego i komunalnego

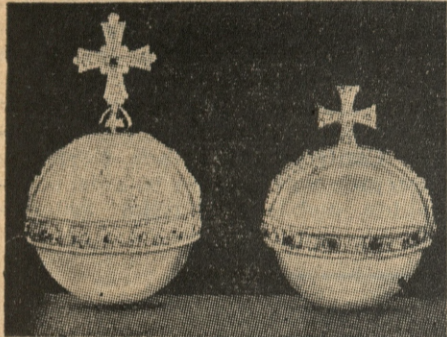
aparatu bankowego, nade wszystko zaś przyczyniłoby się do użyczenia gleby gospodarki prywatnej, łaknącej dopływu dogodnego kredytu średnio- i długoterminowego.

Tak więc przedstawiciele Wielkopolski jasno wypowiedzieli, co myślą o sprawach gospodarczych i czego żądają. Rzeczą czynników miarodajnych będzie wykazanie czynami, jak ustosunkowują się do jednomyślnej w tych sprawach opinii społeczeństwa wielkopolskiego.

Koronacja króla Anglii Jerzego VI

państw obcych. W pierwszym samochodzie jechał brat cesarza Japonii książę Chichibu z żoną, za nim brat króla belgijskiego ks. Flandrii, księżniczka Juliana holenderska z ks. Bernardem, następcy tronu norweskiego, szwedzkiego i duńskiego z żonami, regent jugosłowiański ks. Paweł, ks. Cyryl bułgarski, następcy tronu greckiego i książę Mohamed egipski.

Pochód przedstawicieli dyplomatycznych otwierał poseł brazylijski, za którym jechał delegat włoski hr. Grandi, ambasador amerykański Gerard, francuski minister spraw zagran. Delbos, min. Beck, minister Chin, ambasador niemiecki, minister Siamu,

Jabłka królewskie króla i królowej

poseł szwajcarski w Londynie Paravicini, reprezentant Austrii dr Schmidt, premier czeski dr Hodža, fiński minister spraw zagran. Holsti i przedstawiciele państw egzotycznych.

Około godz. 10 Opactwo Westminsteru jest całkowicie wypełnione i wszyscy trwają w oczekiwaniu. Pierwszy wkracza do opactwa jego gospodarz dziekan Westminsteru, którego poprzedza słynny chór westminsterski, wzmocniony dla uroczystości specjalnie przez najlepsze chóry kościelne całej Anglii.

Wejście dziekana Westminsteru wraz z duchowieństwem jest właściwym początkiem nabożeństwa koronacyjnego. Śpiewom chóru towarzyszą dźwięki precyzyjnych nowych organów oraz orkiestry Filharmonii Londyńskiej. Po dziekanie Westminsteru idą inni dostojnicy kościoła anglikańskiego, biskupi, po nich arcybiskup Yorku. Ostatni w tej procesji duchowieństwa, zgromadzonego już koło ołtarza i oczekującego go, wkracza zapowiedziany fanfarami, organami i śpiewem chóru — prymas kościoła anglikańskiego, arcybiskup Canterbury. Za arcybiskupem postępują czterej najwyżsi dostojnicy królewscy: lord kanclerz, lord wielki szambelan, lord najwyższy strażnik i marszałek. Niosą oni na szkarłatnych poduszkach insygnia władzy królewskiej: pierwszy — miecz, drugi — złote ostrogi i pierścień, trzeci — berło i jabłko, a czwarty — koronę lśniącą i iskrzącą się brylantami.

Po nich do świątyni wkraczać zaczyna właściwy orszak królewski. Najpierw heraldowie w historycznych strojach z halabardami, za nimi szefowie rządów brytyjskiego i dominiów, książęta indyjscy i inni egzotyczni panujący, znajdujący się pod protektorem korony brytyjskiej, następnie kroczą szefowie delegacji, wśród nich reprezentant Rzeczypospolitej Polskiej min. Beck w mundurze galowym pułkownika artylerii konnej. Dalej postę-

pują przybyli na uroczystości koronacyjne książęta krwi, za nimi członkowie angielskiego domu królewskiego, wreszcie król i królowa, zapowiedziani specjalnymi fanfarami. Pierwsza kroczy królowa mając na sobie wspaniałą szatę szkarłatną z długim trenem, obramowaną złotem. Ciężki ten tren nosi i podtrzymuje 6 dam dworu, wybranych spośród najstarszych rodów angielskich. Za królową kroczy król we wspaniałym fioletowym płaszczu, bogato obramowanym gronostajami oraz pokrytym gronostajową peleryną. Olbrzymi fioletowy, obramowany gronostajami tren niesiony jest przez 8 paziów królewskich, specjalnie dobranych według wzrostu. Są to chłopcy w wieku od lat 12 do 16, synowie największych rodów angielskich. Król i królowa zasiadają na ustawionych z lewej strony ołtarza tronach.

Imponująca ceremonia będzie trwać dwie godziny i odbędzie się według rytuału ustanowionego za czasów Wilhelma zdobywcy.

W momencie kiedy para królewska

Baterie ustawione nad Tamzą przy moście Tower oddają salut honorowy.

znajduje się w środku świątyni, chór złożony z 600 dzieci z akompaniamentem organów śpiewa hymn. Wszystko naokoło przypomina chwałę historii brytyjskiej. Piękne kolumny gotyckie otoczone są lasem sztandarów różnorodnych, zdobytych na nieprzyjaciela w setkach bitew. Po lewej stronie stoją wspaniałe stalle rzeźbione, w środku ołtarz pięknie przybrany złotą tkaniną, na prawo tron Edwarda Wyznawcy. W cieniu bocznych kaplic widać wspaniałe pomniki Nelsona i Wellingtona, największych mężów królestwa.

Świadcami ceremonii w katedrze będzie 7500 osób zaproszonych. W pierwszych rzędach zajmują miejsca królowie i książęta cudzoziemscy, reprezentanci wszystkich narodów świata, maharadżowie Indyi, szefowie szczepów afrykańskich, potentaci azjatyccy i najwięksi dygnitarze korony. W swoich stallach, na których widnieją ich herby, siedzą parowie Anglii w wspaniałych płaszczach purpurowych, koronach ze złota i ich małżonki w pięknych strojach dworskich.

Wdłuż nawy środkowej stoją halabardnicy w strojach z czasów Henryka VIII oraz odźwierni w historycznych strojach.

Kulminacyjnym punktem uroczystości koronacyjnej jest pomazanie króla i królowej świętymi olejami przez arcybisk. Canterbury. Świecka część uroczystości kończy się włożeniem korony na głowę króla i królowej. Przygotowanie świętych olejów, t. zw. chryzmu, odbywa się przed zjawieniem się monarchy w opactwie westminsterskim.

Wszyscy dygnitarze państwowi, członkowie rodziny królewskiej, parowie i ich małżonki, przedstawiciele imperium i uprzywilejowani goście, znajdują się już dawno na wyznaczonych dla nich miejscach, kiedy przy dźwiękach organów i śpiewach chóralnych około godz. 11 przybywa orszak królewski. Otwierają się zacho-

Korona św. Edwarda

dnie wrota opactwa, które przez kilka minut były zamknięte i ukazują się w nich królowa w otoczeniu swej świty. Przed królową podążają dworzanie i heraldowie, niosący jej regalia: dwa berła, jedno z kości słoniowej, zakończone rzeźbionym gołębiem oraz koronę. Królowa ubrana w swe uroczyste szaty, ma na głowie beret ze szkarłatnego aksamitu. Tren sukni niosą damy dworu. Suknia ta jest tak ciężka, iż bez pomocy dam dworu, królowa nie tylko nie mogłaby posuwać się naprzód, ale nie mogłaby nawet niepo trzymanywana stać przez czas dłuższy.

Królowa powoli idzie naprz-

Historyczna gwardia królewska udaje się przed opactwo westminsterskie.

Okrzyk ten powtarzają wszyscy obecni.

Arcybiskup wypowiada te same słowa w kierunku południowym, zachodnim i północnym. Król zwraca się również w tych samych kierunkach, a zebrani czterokrotnie odpowiadają tym samym okrzykiem:

„NIECH BÓG STRZEŻE KRÓLA JERZEGO.”

Kiedy ucichną aklamacje zgromadzonych dworzan i dygnitarzy, rozlegają się dźwięki trąb i orkiestry. Biblia wraz z regaliami królewskimi zostaje wręczona arcybiskupowi, który oddaje je dziekanowi opactwa westminsterskiego. Wszystkie regalia wraz z biblią zostają złożone na ołtarzu, a król siada obok królowej. Dwaj biskupi intonują litanie, wszyscy zebrani klękają. Arcybiskup zapytuje króla, czy gotów jest złożyć przysięgę. Król opuszcza swój fotel, kierując się z odkrytą głową ku ołtarzowi. Ręka jego spoczywa na biblii. Król uroczystie oświadcza:

„Wszystko co obiecałem spełnię, tak mi Boże dopomóż.”

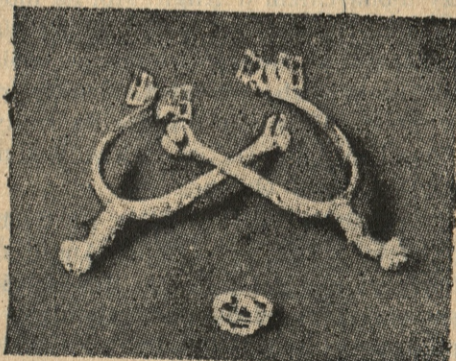
Następnie król całuje biblię otwartą na pierwszej stronie ewangelii św. Jana i podpisuje przysięgę.

Kulminacyjnym punktem uroczystości jest pomazanie króla świętymi olejami. Akt ten następuje po złożeniu przysięgi przez króla.

Po podpisaniu przysięgi, król powraca na tron św. Edwarda, znajdujący się przed ołtarzem. Kiedy arcybiskup intonuje „Veni creator”, król klęka. Lord szambelan dworu pomaga królowi zdjąć szkarłatną szatę, po czym król udaje się w kierunku ołtarza, podtrzymywany przez biskupów

główną nawą ku ołtarzowi, wkrótce po niej ukazują się król ze swą świtą. Poprzedza go dziekan opactwa westminsterskiego, parowie Anglii, oraz heraldowie i dygnitarze niosący insygnia władzy królewskiej: miecze, berło, jabłko i koronę św. Edwarda. Bezpośrednio przed królem jeden z parów niesie biblię, spoczywającą na poduszce, obciążonej bogato złotem lita materia.

Królowa kieruje swe kroki ku fotelowi, znajdującemu się po lewej

Ostrogi królewskie i sygnet koronacyjny.

stronie ołtarza, w pobliżu łoża rodziny królewskiej. Oczekują na nią dwaj biskupi, którzy podtrzymują ją w chwili, gdy siada na krześle. Damy dworu układają tren szaty królowej, przerzucając go przez lewe ramię fotelu.

Król zbliża się do podniesienia, na którym umieszczone są dwa trony. Arcybiskup w towarzystwie 6-ciu wysokich dostojników kościoła idzie na jego spotkanie, a następnie zwracając się w kierunku wschodnim, wypowiada następujące słowa:

„Przedstawiam wam króla Jerzego, niewątpliwego władcę tego państwa. Wy wszyscy, którzy przyszliście, by złożyć mu hold i ofiarować swe usługi, czy jesteście gotowi to uczynić?”

Uczniowie szkoły westminsterskiej, którym przysługuje przywilej asystowania podczas uroczystości koronacyjnych, zgodnie z odwiecznym zwyczajem wołają:

„NIECH BÓG STRZEŻE KRÓLA JERZEGO.”

Oficerowie gwardii udają się na uroczystości koronacyjne.

Politycy i mężowie stanu uczestniczyli w uroczystościach przybrani w tradycyjne togi i peruki

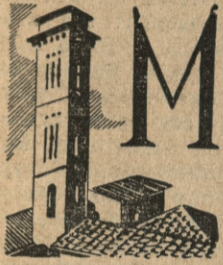
107/00-97-01/18 2 2

FELIETON KULTURALNY

Sześćset lat temu umarł wielki malarz

Napisał Maciej Lorec

Kim był Giotto? — Szkoła jego, a kanonizacja św. Stanisława — Nowa miara — Natchnienie z mistyki franciszkańskiej — Malarz rzeźbiarz, architekt w jednej osobie — Jak widział Świętego Biedacznego? — W czym wielkość jego sztuki?

MINĘŁO sześćset lat od śmierci Giotta (1267 — 1337). Florencja, Asyż, Padwa, gdzie są główne jego dzieła, uczciły go uroczystymi obchodami. Był on jed-

nym z tych twórców, którzy zadecydowali o rozwoju sztuki włoskiej. Ale nie tylko włoskiej. Znaczenie Giotta jest ogólniejsze, a nawet powszechne, bo dzieła jego zapowiadają te zdobyczne przestrzeni i plastyki, które, rozwijając się w Odrodzeniu, stanowią podstawę nowoczesnego malarstwa. Stąd Giotto może być uważany za inicjatora nowoczesnego malarstwa. Dziś sztuka zachwyca się jego linią, tonem i stylem, a krytyka jest już zgodna co do wartości jego dzieł.

Pominąwszy to ogólne znaczenie sztuki Giotta, sześćsetlecie jego nie powinno minąć w Polsce bez śladu, choćby dlatego, że w bazylice św. Franciszka w Asyżu, gdzie znajdują się słynne jego freski, dochowały się również malowidła ściennie jego szkoły, związane z kanonizacją św. Stanisława, która nie gdzie indziej tylko w tych murach została ogłoszona w r. 1253. Nasz Święty miał tam osobną kaplicę i kult jego żył w Asyżu przez szereg wieków. Ustał, gdy znikła Polska z karty Europy.

Giottowi należy się też z polskiej strony pewna rehabilitacja. Chłędowski, który pisał o nim w swojej „Sienie”, nie docenił go zupełnie a nawet zbagatelizował i obniżył. Tłumaczy się w części niezrozumieniem a w części także ówczesnym stanem krytyki. Dziś Giotto ocenia się inną miarą.

Działalność artystyczna Giotta przypada na ostatnie dziesięciolecie XIII i na początek XIV wieku. Orzeźwiająca technika ruchu franciszkańskiego, który ogarnął wszystkie dziedziny życia, wnosząc wszędzie głęboki przewrót, jeszcze nie zamarło. Głos a nade wszystko przykład Świętego rewolucjonisty brzmiały ciągle potężnie. Sztuka Giotta tkwi korzeniami w ogólnym odrodzeniu, wywołanym przez mistykę franciszkańską i z niej czerpie natchnienie i materiał swych wizyj.

Urodzony w chłopskiej zagrodzie w Colle Vespignano, niedaleko Florencji, wkrótce dostaje się Giotto do pracowni Cimabue'go, który w ówczesnym malarstwie tokańskim zajmował naczelną stanowisko. Jakkolwiek związany z tradycjami stylu bizantyńskiego, Cimabue wykazuje już przebliski nowego kierunku. Otóż sztuka Giotta ma za punkt wyjścia bizantyzujące dzieła Cimabue'go i jego szkoły. Giotto jednak bardzo szybko wyzwala się z tych początków i formuł bizantyńskich. Był on, jak wiadomo, nie tylko malarzem ale także rzeźbiarzem i architektem. Plasty-

Pocałunek Judasza.
(Padwa, kaplica Scrovegni.)

czność i monumentalność, wybijające się tak zdecydowanie w jego dziełach i będące nowością w ówczesnym malarstwie, zawdzięczał przede wszystkim własnemu poczuciu bryły i przestrzeni ale w niemalym stopniu przejął je z rzeźb Arnolfa di Cambio a także z rzeźb klasycznych, które widział naokoło siebie zarówno we Florencji jak i w Rzymie.

W górnym kościele św. Franciszka w Asyżu namalował Giotto 28 scen z życia Świętego, które jeszcze noszą na sobie cechy pomienionych wpływów bizantyńskich. W typach postaci, w ich obliczach odnajdujemy wspomnienia Cimabue'go, a zwłaszcza Cavallini'ego ale duch kompozycji, poczucie atmosfery i przestrzeni, pełne siły mo-

Zdjęcie z krzyża (Padwa, kaplica Scrovegni).

delowanie postaci jest już na wskroś nowe i oryginalne. Wyższość bezwzględna tych dzieł nad całym dotychczasowym malarstwem leży wszakże w oddaniu wewnętrznego wyrazu i wewnętrznego życia przedstawionych osobistości. Św. Franciszek, zjawia się tu przed nami po raz pierwszy pojęty nie w duchu ascezy bizantyńskiej ale tak jak go widzi tradycja nowożytna, pełen wewnętrznego uduchowienia i ognia. Czuć tu już zapowiedź siły i plastyki w jakich celować będzie sztuka tokańska, która niebawem objawi się we freskach Masaccia, czuć swobodę i fantazję twórczą artysty, wolną od dotychczasowych więzów i formuł, a nade wszystko zbliżenie do natury i jej głębokie zrozumie-

nie. Wszystkie pomienione zalety rozwiną się w całej pełni dopiero we freskach padewskich. Tu zauważyć się dają jeszcze nierówności tak w kompozycji jak w pogłębianiu tła. Postacie poruszają się często jeszcze na linii pierwszoplanowej, nie wchodzą dość w głąb obrazu. Widać to np. we fresku, przedstawiającym św. Franciszka, oddającego ubogiemu swój płaszcz, gdzie również i krajobraz spiętrza się na pierwszym planie. Freski te powstały z pomocą uczniów, stąd częste różnice i niedociągnięcia w wykonaniu, jednakże wszystkie one były przez Giotta pomyslane.

Datowanie dzieł Giotta a więc i ich kolejność, nie jest ustalona i tu krytycy sztuki nie są ze sobą zgodni. Cały np. okres pobytu w Rzymie jest niepewny i trudno go bliżej określić.

Freski w Padwie, stanowiące szczyt

w rozwoju sztuki Giotta, przypadają na początek XVI wieku tj. na lata 1303 — 1305, bo wówczas bogacz padewski, Enrico Scrovegni kazał wzniesić kaplicę w murach starożytnej areny i Giottowi zlecił jej udekorowanie. Z wyjątkiem absydy wszystkie malowidła są tam dziełami jego i jego uczniów. Na ścianach bocznych przedstawione są w trzech rzędach, nasamprzód u samej góry sceny z życia Matki Boskiej, potem w środku sceny z życia Chrystusa Pana, a u dołu „Cnoty” i „Występki”. Na ścianie wejściowej namalował „Sąd Ostatni”, na łuku tryumfalnym „Zwiastowanie”, zaś na sklepieniu dwa medaliony z Chrystusem błogosławiącym, Matką Boską i Prorokami.

Uroczystości harcerskie

Dwadzieścia pięć lat mija, kiedy w Poznaniu po wysłuchaniu cyklu referatów o skautingu, głoszonych przez gości ze Lwowa, stworzono pierwszą niejako komendę harcerzy poznańskich, z drem Zakrzewskim i red. Tadeuszem Powidzkim na czele. Młodzież żywo garnęła się w szeregi nowej organizacji o tak wzniosłych celach. Rozwój jej był bardzo utrudniony przez władzę zaborczą. Młodzi jednakże twardo stali przy swoim sztandarze. Ten hart ducha, jedna z zasad wychowawczych nowego zrzęczenia, pozwolił dobrze wrożyć na przyszłość. W chwilach przełomowych dla Polski harcerstwo nie zawiodło. Liczny udział w powstaniu wielkopolskim, w obronie Lwowa, oraz w walkach z najeżdżącą balszewickim był niejako próbą wartości. Odtąd harcerstwo rozwija się bardzo żywo, znajdując w obywatelstwie poznańskim licznych i życzliwych protektorów.

By ożywić pamięć owych dni, kiedy pierwsze zastępy harcerskie rozpoczęły swą bożną działalność, komenda harcerzy na miasto Poznań zarządziła dwudniowy zlot młodzieży poznańskiej w Parku Narodowym na Malcie podczas Zielonych Świąt. Ze zlotem

połączono odsłonięcie pomnika poległych harcerzy. Niewątpliwie obywatelstwo miasta Poznania tłumnie wzięło udział w tych uroczystościach jubileuszowych, by przyjrzeć się życiu obozowemu oraz stwierdzić postawę młodzieży harcerskiej.

Harcerze pragną kontaktu ze społeczeństwem, w nim widząc wytrawnych i doświadczonych doradców oraz serdecznych i oddanych przyjaciół. (Es)

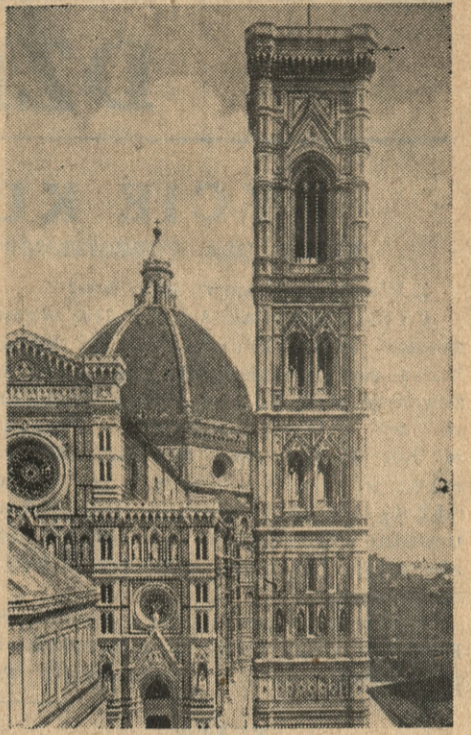
STRONNICTWO NARODOWE

KOŁO GÓRCZYN
Zebranie plenarne połączone z lekcją kursu kandydatów 1. grupy odbędzie się we czwartek, 13 bm. o godz. 20 w sali p. Mateckiego, ul. Górczyńska 15.

KOŁO OSIEDLE
Zebranie plenarne we czwartek, 13 bm. o godz. 19.30 w sali własnej przy ul. Witkowskiej 21.

KOŁO STARE MIASTO
Zebranie plenarne oraz ostatnia lekcja kursu kandydatów w czwartek 13 bm. o godz. 20 w sali Domu Katolickiego na Śródcie.

ZARZĄD GRODZKI
Odprawa podreferentów propagandy i prasy oraz drużyn propagandowych w czwartek 13 bm. o godz. 19 na sali S. N. św. Marcina 65. Po odprawie posiedzenie członków-założycieli klubu propagandowego.

Słynna dzwonnica Giotta przy katedrze S. Maria del Fiore we Florencji.

Między freskami w Asyżu i w Padwie upłynęło około 10 lat. Artysta wyzbył się do reszty wspomnień formalnych, łączących go z wpływami okresu młodego, dojrzał w całej pełni. We freskach tych potęguje się siła wyrazu i rośnie skala akcentów, z jaką Giotto roztacza przed widzem akcję dramatyczną. Najwięcej jednak uderza nas sposób wybitnie osobisty, w jaki Giotto widzi postaci, w jaki je grupuje, w jaki każe im się poruszać i żyć. Jego język malarski staje się coraz bardziej zwięzły, coraz subtelniejszy, a tym samym nabiera siły i stylu indywidualnego. Stan duszy postaci, np. św. Anny w scenie, w której ukazuje się jej anioł zwiastujący jej, że zostanie matką, zaznaczony jest w sposób dyskretny a niemniej wymowny i istotny.

Wymowa pocałunku Judasza w scenie „Pojmania Chrystusa” albo niema rozpacz postaci nad zwłokami Zba-

Pomnik Giotta w katedrze florentyńskiej dłuta Benedetto da Maino (1490).

wiciela są wyższe ponad wszelkie określenia i dopóki freski te żyć będą, nie przestaną budzić podziwu. Skuteczność i siła z jaką Giotto rozwiązuje najtrudniejsze problemy dramatyczne, są obok prostoty naturalności i bezpośredniości najwybitniejszymi cechami jego sztuki. Postacie Giotta mówią do nas nie swą mimiką psychologiczną, ale swą istotną, dramatyczną postawą.

Madonna z „Ognissanti”, obecnie w Ufficjach we Florencji, siedząca na tronie pod gotyckim baldachimem w otoczeniu aniołów, układem i stylem nawiązuje do typów monumentalnych XIII wieku.

Po powrocie z Padwy ozdobił Giotto freskami kilka kaplic kościoła Santa Croce we Florencji. Część z tych fresków przemalowano i zniszczono. Dochowały się jedynie częściowo malowidła kaplicy Peruzzi ze scenami z życia św. Jana Chrzciciela i św. Jana Ewangelisty oraz malowidła kaplicy Bardi, przedstawiające legendę św. Franciszka. I tutaj także charakterystyka postaci wydobyta jest kilku liniami.

Giotto pierwszy zdobył się nie tylko na akcenty niezwyklej prawdy życiowej ale umiał wzniesić się ponad nią, dać osobistą jej wizję, wypowiedzieć swe wzruszenia artysty językiem własnym, oryginalnym. W tym leży wielkość i trwałość jego sztuki.

Maciej Lorec

Rzym.

